

MRF 2021.152

Planklagenævnets afgørelse af 12. maj 2021 (j.nr. 20/11454)

Ophævet og hjemvist kommunes afgørelse om udlejningstilladelse til vintercampering efter campingreglementet, da nabo ca. 20 m fra området ikke var blevet partshørt.

Varde Kommune traf den 4. juni 2020 afgørelse om udlejningstilladelse til drift af campingplads samt vintercampering for i alt 300 campingenheder på en campingplads ved Hvidbjerg efter campingreglementets (bekendtgørelse nr. 319 af 28. marts 2019) § 10, stk. 1 og 2. Ejendommen var beliggende i et område, der havde kommuneplanstatus som bevaringsværdigt kulturmiljø. Tilladelsen afløste tidligere udlejningstilladelse med tilladelse til vintercampering, der var udstedt af Ribe Amt i 1991. Udlejningstilladelsen blev bl.a. givet på vilkår om, at bestemmelserne i lokalplan nr. 05.01.L02 til enhver tid skulle overholdes. Afgørelsen blev påklaget af N som ejer af et sommerhus, der grænsede op til campingpladsen, herunder området der ønskedes benyttet til vintercampering. N, der benyttede sommerhuset hele året, gjorde bl.a. gældende, at lokalplanens § 8.01, hvorefter der skulle være et 5 m bredt bælte af bevoksning omkring campingpladsen, ikke var overholdt, at N skulle have været partshørt forud for kommunens afgørelse, og at arealet til vintercampering kunne flyttes til et andet sted på pladsen, så nabogener kunne undgås. Planklagenævnet (formanden) bemærkede, at nævnet ikke kunne tage stilling til klagepunktet om lokalplanens overholdelse, idet kommunen ved udstedelsen af tilladelsen ikke havde vurderet forholdet til lokalplanens § 8.01, men alene vurderet, at lokalplanens formål ikke var til hinder for tilladelsen, hvormed kommunen ved udstedelsen af udlejningstilladelsen, hverken direkte eller indirekte, havde taget stilling til, om campingpladsen var i overensstemmelse med lokalplanens § 8.01. Hertil kom, at overholdelse af udlejningstilladelsens

vilkår var omfattet af kommunens tilsynspligt, og dette forhold var ikke omfattet af den påklagede afgørelse. Nævnet fandt derimod, at E var part i kommunens afgørelse om tilladelse til vintercampering og derfor skulle have været partshørt forud for afgørelsen. Nævnet lagde bl.a. vægt på, at E benyttede sommerhuset hele året, og at N's ejendom lå ca. 20 m fra det område, hvorpå der skulle vintercamperes, hvorfor N var tilstrækkelig væsentligt og individuel berørt. Nævnet bemærkede videre, at kommunen i forbindelse med behandling af en ansøgning om tilladelse til vintercampering skal tage udgangspunkt i kommuneplanlægningen og foretage en samlet afvejning af de samfundsmæssige hensyn, herunder navnlig de planlægningsmæssige og natur- og landskabsmæssige interesser, jf. campingreglementets § 10, stk. 2, jf. sommerhuslovens § 2, stk. 1. Nævnet fandt, at spørgsmål om eventuelle nabogener som følge af visuelle gener samt trafik, støj og lys på campingpladsen i vinterperioden er reguleret af sommerhusloven eller campingreglementet, idet nabogener må anses som et sagligt "planlægningsmæssigt hensyn". Bl.a. oplysninger om placering af området for vintercampering og spørgsmålet om afskærmning måtte anses for væsentlige og til ugunst for N. Nævnet fandt herefter, at det ikke kunne udelukkes, at afgørelsen havde fået et andet indhold, hvis N forud for afgørelsen var blevet partshørt, hvorfor afgørelsen led af en væsentlig retlig mangel og derfor var ugyldig. Nævnet ophævede herefter kommunens afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling med nærmere bemærkninger.

1. Klagen til Planklagenævnet

En nabo klagede den 1. juli 2020 til Planklagenævnet over kommunens afgørelse.

Planklagenævnet modtog klagen den 13. oktober 2020 fra kommunen.

Klageren har navnlig anført, at kommunen skulle have foretaget partshøring, og at arealet til vintercampering kan flyttes til et andet sted på pladsen, hvor det ikke generer naboerne.

Indholdet af klagen gengives nærmere i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1. Området og ejendommen

Klagen vedrører en campingplads, som ligger på A2 , 6857 Blåvand, matr.nr. ■■ og dele af matr.nr. ■■■■■■■■■■■■ .

Campingpladsen ligger i landzone og er omfattet af lokalplan nr. 05.01.L02, Område til camping og feriecenter ved Hvidbjerg Strand, Blåvand. Lokalplanen er tillagt bonusvirkning, jf. § 12.

Campingpladsen ligger ved Hvidbjerg. Den vestlige del af campingpladsen grænser op til et sommerhusområde, mens den østlige del grænser op til åbent landskab. Klagerens sommerhus er beliggende syd for campingpladsen, med en afstand på maksimalt 20 m¹ til et af de områder, hvor der er givet tilladelse til vintercampering.

Campingpladsen ligger i kommuneplan 2017 i et område, der er udpeget som bevaringsværdigt kulturmiljø nr. 3, Øster Oksby.

Campingpladsen er omfattet af kommuneplanrammerne 05.01.R03 og 05.01.R11, der begge udlægger området til rekreativt område.

2.2. Afgørelsen, der er klaget over

Varde Kommune traf den 4. juni 2020 afgørelse om udlejningstilladelse efter campingreglementet til drift af campingplads samt vintercampering på A2 , 6857 Blåvand. Tilladelsen afløste tidligere udlejningstilladelse, med tilladelse til vintercampering, udstedt af Ribe Amt i marts 1991.

Det følger af udlejningstilladelsens pkt. 3.3, at tilladelsen til vintercampering omfatter i alt 300 campingenheder, heraf 69 campinghytter. Der blev blandt andet givet tilladelse til vintercampering på arealer, som ligger op mod skel

¹ Nævnets opmåling i SagsGIS.

til klagerens sommerhus.

Det følger af udlejningstilladelsens pkt. 4.3, at tilladelsen blev givet på vilkår om, at bestemmelserne i lokalplan nr. 05.01.L02, Område til camping og feriecenter ved Hvidbjerg Strand, Blåvand, til enhver tid overholdes.

Det følger af udlejningstilladelsens datablad, at ejendommen er beliggende i et område, der har kommuneplanstatus som bevaringsværdigt kulturmiljø.

2.3. Klagen og bemærkningerne hertil

2.3.1. Korrespondance under klagesagen

I sagen indgår klagen af 1. juni 2020. Klageren har uddybet klagen den 3. november 2020 og den 9. december 2020. Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen den 13. oktober 2020 og den 21. december 2020. Derudover er ejeren af Hvidbjerg Camping kommet med bemærkninger til klagen den 12. november 2020.

Klagen og bemærkningerne er i hovedtræk gengivet nedenfor.

2.3.2. Partshøring

Klagerens bemærkninger

Klageren anfører, at klageren ikke er blevet hørt eller orienteret inden kommunen har givet tilladelse til at gøre brug af vintercamping på et større område af pladsen.

Klageren oplyser, at klageren ejer et sommerhus, som klageren benytter hele året.

Klageren anfører, at al bevoksning i vinterperioden er bart, og at dette betyder, at campingpladsen på ingen måde er afskærmet hverken visuelt eller støjmæssigt, idet der blot er et trådhegn. Klageren anfører, at dette medfører direkte indblik og udblik til klagerens sommerhus og andre sommerhuse på vejen, og at udvidelsen medfører, at der bliver direkte udsigt til hvide campingvogne om vinteren. Klageren anfører, at afstanden fra sommerhusene til campingpladsen er 10-20 m uden nogen form for afskærmning i vinterperioden. Klageren gør gældende, at dette skal ses i forhold til § 8.01 i lokalplan nr. 05.01.R02, hvoraf det fremgår, at der skal være et 5 m bredt bælte af bevoksning omkring campingpladsen, og at denne bestemmelse er overtrådt. Klageren anfører, at lokalplanen ikke tager forbehold for vintercamping, hvor bevoksningen giver nogen form for afskærmning.

Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at kommunen ved afgørelsen har lagt vægt på, at udvidelsen af arealer til vintercamping kan ske inden for campingpladsens eksisterende rammer, jf. lokalplan nr. 05.01.L02, og at det må anses for forventeligt, at der er en vis aktivitet, og at der kan ske ændringer af eksisterende forhold.

Kommunen henviser til, at det fremgår af formålsbestemmelsen i lokalplanen, at lokalplanen har til formål at fastlægge området til rekreative formål, herunder camping- og ferieformål, og at sikre campingpladsen mulighed for at udvikle de ferieformer, der efterspørges.

Kommunen anfører, at der af samme årsag ikke er foretaget nabo- eller partshøring.

2.3.3. Arealet til vintercamping

Klagerens bemærkninger

Klageren anfører, at området til vintercamping udvides til også at omfatte lokalplan nr. 05.01.R02's delområde V, og at der i forvejen er mulighed for helårsudlejning på delområde I og II. Klageren anfører, at medinddragelsen af hele delområde V vil overstige 70 %, som er den maksimale udnyttelse i henhold til campingreglementet.

Klageren understreger, at klagerens indsigelser og klage retter sig mod, at kommunen har givet tilladelse til netop den sydlige del af delområde V, da denne del ligger lige op til klagerens ejendom. Klageren foreslår, at vintercamping kan etableres på de dele af campingpladsens områder, der ligger væk fra sommerhusene, eller at campingpladsen laver volde med beplantning eller hegn, der visuelt og støjmæssigt afskærmer hele året.

Kommunens bemærkninger

Kommunen anfører, at kommunen har beregnet, at arealet til vintercamping, jf. udlejningstilladelsen, udgør mindre end 70 % af campingpladsens tilladte antal enheder, jf. campingreglementets § 10, stk. 4.

Kommunen har den 21. december 2020 oplyst, at arealet til vintercamping udgør ca. 10 ha. Kommunen har videre oplyst, at de 1196 campingenheder, der er givet tilladelse til svarer til 23,92 ha, idet hver campingenhed er opgjort til 200 m². 70 % af det tilladte campingarealer udgør således 16,74 ha.

3. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

3.1.1. Generelt om nævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til klager over en kommunes afgørelser efter campingreglementet, jf. campingreglementets § 21, stk. 1, jf. sommerhuslovens § 10 e, stk. 1.

Klageren anfører, at det er et vilkår i udlejningstilladelsen, at lokalplanens bestemmelser til enhver tid skal overholdes, jf. afsnit 2.3.3. Klageren anfører videre, at bestemmelsen i bl.a. lokalplanens § 8.01 ikke er overholdt, og at udlejningstilladelsen derfor er ugyldig.

Det fremgår af kommunens bemærkninger til klagen, at kommunen har vurderet, at lokalplanens formål ikke er til hinder for tilladelsen. Det fremgår derimod ikke, at kommunen har vurderet forholdet til lokalplanens § 8.01. Planklagenævnet finder på den baggrund ikke, at Varde Kommune ved udstedelsen af udlejningstilladelsen, hverken direkte eller indirekte, har taget stilling til, om campingpladsen er i overensstemmelse med bl.a. lokalplanens § 8.01, dvs. hvorvidt der også i vinterhalvåret er et 5 m bredt bælte af bevoksning omkring campingpladsen.

Spørgsmålet om overholdelse af udlejningstilladelsens vilkår er desuden omfattet af kommunens tilsyn med campingpladsen, og dette forhold er ikke omfattet af den afgørelse, der er truffet.

Planklagenævnet kan derfor ikke tage stilling til dette klagepunkt.

Såfremt Varde Kommune senere træffer afgørelse om lokalplanens overholdelse, vil denne afgørelse kunne påklages til Planklagenævnet.

3.2 Generelt om sommerhusloven og campingreglementet

Sommerhuslovens formål er bl.a. at medvirke til, at der tilvejebringes alternativer til den traditionelle sommerhusbebyggelse langs landets kyster, herunder campingpladser. Hovedformålet med campingreglementet, som er fastsat i henhold til sommerhusloven, er at sikre, at campingpladserne har en tilfredsstillende standard og ikke udvikler sig til sommerhuslignende områder eller til helårsbeboelse, samt at skabe gode rammebetingelser for camping erhvervet under hensyntagen til de natur- og landskabsmæssige interesser.²

Ifølge sommerhuslovens § 1, stk. 1, nr. 3, må der ikke uden forudgående tilladelse efter lovens § 2 ske erhvervmæssig udlejning af arealer til camping.

Det gælder generelt for tilladelser efter sommerhusloven, at der bl.a. skal lægges vægt på hensynet til at bevare naturværdier, turistmæssige hensyn, erhvervs- og beskæftigelsesmæssige interesser og trafikale og sanitære hensyn, jf. sommerhuslovens § 2, stk. 1.

De nærmere regler om camping er fastsat i campingreglementet, som er en bekendtgørelse, der er fastsat i medfør af sommerhuslovens § 2, stk. 2, og stk. 3, § 3, § 10 a, stk. 5, og § 10 b, stk. 2.

Kommunalbestyrelsen kan meddele ejere og brugere af fast ejendom tilladelse til erhvervmæssigt eller for et længere tidsrum end 6 uger årligt at udleje eller fremleje ejendommen eller dele af denne til camping, jf. campingreglementets § 2, stk. 1.

² Vejledning nr. 9426 af 2. juli 2020 om campingreglementet, afsnit 1.1.

Efter campingreglementets § 5 er en tilladelse efter bekendtgørelsen personlig og begrænset til den i tilladelsen nærmere beskrevne virksomhed. Det fremgår af vejledningen til campingreglementet, afsnit 4.8, at der ved ejer- eller forpagterskifte skal indhentes en ny tilladelse fra kommunalbestyrelsen.

En campingplads må benyttes til camping i perioden 1. marts til 31. oktober, medmindre tilladelsen bestemmer andet, jf. campingreglementets § 9, stk. 1.

Campingreglementets § 10 fastsætter regler om vintercamping og vinteropbevaring. Bestemmelsen har denne ordlyd:

§ 10. Campingvogne, telte m.v. må kun være opstillet på en campingplads i perioden 1. november-28. februar, hvis kommunalbestyrelsen har givet tilladelse til vintercamping, dvs. kortvarige ophold af 15-20 dages varighed, weekender m.v., eller vinteropbevaring af campingvogne m.v.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan tillade, at en nærmere afgrænset del af en campingplads benyttes til vintercamping, og at en anden nærmere afgrænset del benyttes til vinteropbevaring, når planlægningsmæssige hensyn, og navnlig hensynet til natur- og landskabelige værdier, ikke taler imod.

Stk. 3. Tilladelsen kan indeholde vilkår, jf. § 3, stk. 1.

Stk. 4. Arealet til vintercamping og arealet til vinteropbevaring må tilsammen udgøre et areal, der svarer til højst 70 pct. af det tilladte antal campingenheder, jf. dog § 23, stk. 3.

Stk. 5. Hvis campingpladsen er beliggende i et område, der i kommuneplanen eller i en helt eller delvist opretholdt regionsplanretningslinje, jf. lov nr. 571 af 24. juni 2005 om ændring af lov om planlægning (Udmøntning af kommunalreformen) §§ 3-5, er udpeget som særligt værdifuldt landskabsområde, naturområde el.lign., må der ikke meddeles tilladelse til vintercamping, og tilladelse til vinteropbevaring må kun omfatte et areal, der svarer til højst ca. 25 pct. af det tilladte antal campingenheder, jf. dog § 23, stk. 4.

Stk. 6. Ved vintercamping skal campingpladsen være under opsyn, og fællesfaciliteterne skal være åbne og opvarmede. Affald skal håndteres forskriftsmæssigt.

Stk. 7. Ved vinteropbevaring skal campingvognene m.v. placeres på en sådan måde, at de ikke kan benyttes til dag- eller natophold.

Campingreglementets kapitel 11 indeholder ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser, herunder følgende bestemmelse i § 23, stk. 4:

Uanset bestemmelsen § 10, stk. 5, kan der for campingpladser, som i henhold til tilladelse meddelt før den 7. februar 2000 kan benyttes til vintercampering, meddeles tilladelse til vintercampering efter § 10, stk. 2, 3 og 4.

3.3. Partshøring og partsbegrebet

I forvaltningslovens § 19, stk. 1, er der fastsat nærmere bestemmelser om pligten til at høre sagens parter, inden der træffes afgørelse. Hvis en part i en afgørelsessag ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om sagens faktiske omstændigheder eller eksterne faglige vurderinger, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne eller vurderingerne og givet parten lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Der er dog kun pligt til at partshøre, hvis de faktiske oplysninger eller eksterne faglige vurderinger er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Manglende partshøring anses generelt for at være en væsentlig mangler, som fører til, at afgørelsen er ugyldig.

Partsbegrebet er ikke defineret i forvaltningsloven, men er udviklet i administrativ praksis. Adressaten for en konkret afgørelse er altid part i sagen, men også andre, der har en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald, har partsstatus. Det er således en forudsætning, at afgørelsen angår den pågældende med en vis styrke og intensitet, og at afgørelsen ikke berører en større, mere ubestemt kreds af personer. Derudover er det en forudsætning, at pågældendes interesse i sagen kan anses for værnnet af de bestemmelser, som kommunen skal træffe afgørelse efter.

Væsentlighedsbetingelsen indebærer som udgangspunkt, at der skal være et vist direkte forhold mellem den involverede interesse og parten. Partsstatus er dog ikke udelukket ved enhver form for afledet interesse. Ved bedømmelsen af om en afledet interesse er tilstrækkelig væsentlig til at kunne medføre partsstatus, må der foretages en konkret vurdering, hvorunder blandt andet mængden og arten af de led, der indgår imellem sagens udfald og den aktuelle betydning for den pågældende tages i betragtning.

At interessen skal være *individuel* betyder i relation til beslutninger, der på ensartet måde gør indgreb i en større personkreds' interesser, at medlemmerne af denne personkreds – eller sammenslutninger af disse – ikke uden videre har partsstatus. Dette vil ofte være relevant i relation til plansager og miljøsager. Et stort antal berørte personer kan bevirke en sådan udtynding af den enkeltes interesse, at denne falder under væsentlighedstærsklen. Er der derimod i den omfattede personkreds enkelte, der i særlig grad berøres, stiger deres interesse i afgørelsen til en sådan styrke, at de må tillægges partsstatus.

Naboskab – i betydningen tilgrænsende grundstykke – er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at opnå partsstatus i forvaltningslovens forstand, men hvis et byggeri medfører konkrete og væsentlige gener, f.eks. betydelige lystab, indbliksgener eller lugtgener, må den pågældende anses for part. Hensynet til at bevare en udsigt kan også indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende kan anses for part.

3.4. Planklagenævnets vurdering

Kommunen har truffet afgørelse om udlejningstilladelse efter campingreglementet til vintercampering på ejendommen, jf. campingreglementets § 10, stk. 1 og 2.

Klageren har anført, at klageren ikke er blevet partshørt forud for kommunens afgørelse. Nævnet lægger til grund, at klageren benytter sommerhuset hele året, jf. klagerens oplysninger herom. Nævnet lægger ligeledes til grund, at en del af det område, hvorpå der skal vintercamperes placeres maksimalt 20 m³ fra klagerens sommerhus.

Nævnet finder, at klageren er tilstrækkelig væsentlig og individuel berørt og således er part i kommunens afgørelse om tilladelse til vintercampering. Nævnet har lagt vægt på, at klager ejer et sommerhus, som grænser direkte op til campingpladsen, herunder det område, der nu ønskes benyttet til vintercampering. Nævnet har ligeledes lagt vægt på afstanden fra klagerens sommerhus til campingpladsen samt at klagers ejendom og campingpladsen ikke er adskilt af en mellemliggende vej. Nævnet har herudover lagt vægt på, at tilladelsen vedrører 300 campingenheder, heraf 69 campinghytter, samt at al bevoksning mellem klagerens ejendom og campingområdet er mere bart i vinterperioden end i sommerperioden. Dette medfører ifølge det oplyste, at klagerens ejendom i denne periode ikke er afskærmet mod indblik og støj fra campingpladsens brugere. Hertil kommer området karakter og rekreative anvendelse.

Planklagenævnet finder herefter, at kommunen var forpligtet til at partshøre klageren forud for kommunens afgørelse, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1. Manglende partshøring anses generelt for at være en væsentlig mangel, som fører til, at en afgørelse er ugyldig.

Som det fremgår ovenfor, skal kommunen i forbindelse med en ansøgning om tilladelse til vintercampering tage udgangspunkt i kommuneplanlægningen, og i den forbindelse varetage relevante planlægningsmæssige hensyn, herunder navnlig hensynet til natur- og landskabsmæssige interesser.

³ Dette er målt fra det tætteste sted.

Planklagenævnet finder, at spørgsmålet om eventuelle nabogener som følge af visuelle gener samt trafik, støj og lys på campingpladsen i vinterperioden er reguleret af sommerhusloven eller campingreglementet, idet nabogener må anses som et sagligt ”planlægningsmæssigt hensyn”.

Bl.a. oplysningerne om, hvor på campingpladsen, der ønskes vintercamping og spørgsmålet om afskærmning, må på baggrund af ovenstående anses for væsentlige og til ugunst for klageren.

Planklagenævnet finder, at det ikke kan udelukkes, at afgørelsen i den aktuelle sag havde fået et andet indhold, hvis kommunen forud for afgørelsen havde partshørt klageren. Nævnet har særligt lagt vægt på, at klageren har foreslået en anden placering af området til vintercampering. Nævnet finder umiddelbart, at den foreslåede placering er en relevant alternativ placering at overveje, herunder bl.a. ift. at minimere eller undgå eventuelle nabogener. Nævnet finder på den baggrund, at afgørelsen lider af en væsentlig retlig mangel, og at den derfor er ugyldig.

Planklagenævnet finder herefter ikke grundlag for at tage stilling til det af klageren anførte om arealet til vintercampering.

Nævnet har heller ikke forholdt sig til, om det ansøgte evt. tillige kræver landzonetilladelse og/eller dispensation fra lokalplanen.

3.5. Planklagenævnets afgørelse

Planklagenævnet ophæver Varde Kommunes afgørelse af 4. juni 2020 afgørelse om udlejningstilladelse efter campingreglementet til drift af campingplads samt vintercampering på A2 , 6857 Blåvand, og hjemviser sagen til fornyet behandling i kommunen.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.⁴ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

⁴ Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

4. Bemærkninger til en ny behandling af sagen

Planklagenævnet gør opmærksom på, at kommunens nye behandling af sagen skal ske i overensstemmelse med følgende:

- Kommunen skal i henhold til forvaltningslovens § 19, stk. 1, foretage en partshøring af klageren forud for en afgørelse om udlejningstilladelse efter campingreglementet til vintercampering på A2 , 6857 Blåvand, matr.nr. ■ og ■ .
- Kommunen skal desuden foretage en konkret vurdering af, om der i øvrigt er parter i en sådan afgørelse i forvaltningslovens forstand. Hvis kommunen finder, at der er andre parter, skal kommunen særligt overveje, om disse skal partshøres, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1.
- Kommunen skal vurdere, om den fortsat vil give udlejningstilladelse efter campingreglementet til vintercampering på A2 , 6857 Blåvand, matr.nr. ■ og ■ . I den forbindelse kan det bl.a. overvejes, om der er grundlag for at stille vilkår om fx beplantning.
- Desuden skal afgørelsen meddeles klageren, og evt. andre parter, og hvis klageren (og evt. andre parter) ikke får fuldt medhold, skal afgørelsen ligeledes indeholde en begrundelse og en klagevejledning, jf. forvaltningslovens kapitel 6 og 7.

5. Gebyr

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales. Beløbet vil blive overført til indbetalerens NemKonto inden for ca. en måned.